

gans
CONCEPT

Aan de heer Voorzitter van de Adviescommissie
voor Integratie.

Betreft: gemeenschappelijk tarief van invoerrechten en
gemeenschappelijke reglementering van het
handelsverkeer ten aanzien van derde landen.

De economische subcommissie heeft zich, naar aanleiding van Uw vragen dienaangaande, beziggehouden met de mogelijkheden om thans reeds tot een nadere bepaling van de inhoud van de bovenvermelde in par. 7 en 8 van Memorandum III, gebruikte termen te geraken. Hoewel zij nog niet tot definitieve resultaten is gekomen, meent zij goed te doen nog voor de aanvang van de conferentie op 12 Mei a.s. de volgende overwegingen te Uwer kennis te brengen.

I. Ten aanzien van het gemeenschappelijk tarief.

A Het gemeenschappelijk tarief van invoerrechten is het technisch instrument, zonder hetwelk de vorming van een tarief-gemeenschap niet wel mogelijk is. Dit instrument bestaat voornamelijk uit twee delen: een gemeenschappelijke nomenclatuur voor de tariefposten en een gemeenschappelijk recht voor elke tariefpost afzonderlijk.

Als nomenclatuur zou de Europese Gemeenschap gebruik dienen te maken van de resultaten van de Studiegroep voor een Europese douane unie, gevestigd te Brussel, die met de opstelling van een gezamenlijke nomenclatuur reeds aanzienlijk gevorderd is. Het heeft geen zin dit werk nog eens over te doen. Men mag er echter niet op rekenen, dat de nomenclatuur gereed zal zijn voor het einde van 1954.

De vaststelling van het te heffen recht voor de invoer uit derde landen van goederen, in de afzonderlijke tariefposten omschreven, zal moeten geschieden door de Europese Gemeenschapsorganen, waarbij met name de Raad van Ministers vanwege de samenhang van de tariefvaststelling met ~~de~~ andere economische factoren, een beslissende rol zal moeten spelen. Het lijkt ons onmogelijk voor de hoogte van de rechten van te voren in het Verdrag een algemene norm aan te geven: de "general incidence", waarvan het GATT spreekt, is een vage grootheid die de zes landen toch als plafond in acht moeten nemen, ook al bepalen

zij dat onderling niet uitdrukkelijk. Concrete cijfers over het gewogen gemiddelde recht van de zes landen zijn niet beschikbaar; zij worden thans door het GATT-secretariaat te Genève berekend naar aanleiding van opgaven van de landen, aan wie de studie van het zg. plan Prelimin tot verlaging van de tarieven is opgedragen. Men kan dus, zolang deze cijfers niet bekend zijn (wat nog enige maanden kan duren), ook niet aangeven, hoe ver men onder het plafond van de general incidence zou willen blijven.

De suggestie, het Beneluxtariief als norm te aanvaarden, miskent, naar het ons voorkomt, zo zeer de verschillen, die er grosso modo met de tarieven van de andere belanghebbende landen bestaan, dat dit in internationaal verband slechts de indruk kan wekken, dat het voorstel de werkelijke verhoudingen en de daarin verankerde belangen miskent en dat dientengevolge het hele plan niet au serieux zou worden genomen. In dit verband moet opgemerkt worden, dat zelfs op een zo beperkt terrein als de tarieven voor staal de Benelux de concessie heeft moeten doen zich tot een verhoging van haar tarief van in doorsnee 4 op 6 % te verplichten (par.15 Overeenkomst bij EGKS-verdrag). Voor een groot deel van de industriële halffabrikaten- en de eindproductensector kan men niet anders verwachten om van de landbouwsector niet te spreken. Voorts dient men te bedenken, dat bij de vorming van een vrij handelsverkeer tussen de zes landen de betekenis van het gezamenlijk tarief tegenover de protectionistisch ingestelde tarieven van bv. Groot-Brittanië en U.S.A. toeneemt. Reeds thans wordt door de deskundigen het Benelux-tarief uit een oogpunt van handelspolitiek jegens die landen in menig opzicht te laag geacht. Dit bezwaar spreekt voor de E.G. des te meer. Nederland zal zich o.i. in beginsel bereid moeten verklaren een zekere verhoging van het Beneluxtariief te accepteren.

De nadelen, die aan een zekere verhoging van het tarief voor het prijspeil in Nederland verbonden zijn, kunnen in dit stadium slechts op grond van voorlopige berekeningen worden benaderd. In de bijlage, die gevoegd is bij het Rapport van de Economische sub-commissie dd.22 April 1953, is berekend, dat bij verhoging van het tarief ten opzichte van derde landen

tot het plafond, dat het G.A.T.T. toestaat, de totale invoer in Nederland op basis 1952 ongeveer f 260 mln. meer zou kosten. Neemt men een directe uitwerking hiervan op het algemene prijspeil aan, die 3 maal zo groot is, dan betekent dit 780 mln gulden, d.w.z. nog geen 4 % van het nationaal inkomen. Daartegenover staan ongetwijfeld kostprijsverlagende factoren die van de vergroting van het vrije marktgebied ook op het Nederlandse bedrijfsleven zullen uitgaan. In aanmerking nemende, dat deze factoren pas over een reeks van jaren volledig doorwerken en dat er naar gestreefd moet worden de verhoging zover mogelijk beneden het plafond te houden, zouden de nadelen per saldo niet al te bezwaarlijk geacht behoeven te worden.

Bij de vaststelling van de nieuwe rechten zal rekening moeten worden gehouden met het feit, dat de zes landen in het kader van het GATT tal van posten van hun tarief hebben geconsolideerd of daarop een concessie hebben gedaan. Voor de Benelux geldt dat voor ongeveer 50% van alle posten. Anders dan in verband met het EGKS-verdrag mogelijk is geweest, mag men niet verwachten, dat de andere Verdragsluitende Partijen bereid zullen zijn een afwijking van die consolidatie zonder verdere onderhandelingen te accepteren. Weliswaar kan in de verlaging van het tarief op andere posten voor hen een zekere compensatie zitten, maar men moet o.i. rekening houden met de noodzaak, dat omtrent de posten waarop een concessie gedaan is of zijn geconsolideerd in het algemeen altijd gesproken zal moeten worden. Ook dit vormt een verdragende factor bij de uitvoering van het voornemen tot vorming van de tariefgemeenschap. Daarnaast doen zich nog de moeilijkheden voor, die een gevolg zijn van de preferenties, die de deelnemende landen tegenover overzeese gebiedsdelen handhaven. [ ]

B De vraag, op welke wijze het automatisme, waarmee de onderlinge afschaffing van invoerrechten en de toepassing van een gemeenschappelijk tarief ten aanzien van derde landen moet worden verwezenlijkt, nader kan worden omschreven, kan op verschillende wijze worden beantwoord. Het is denkbaar, dat men de tariefgemeenschap ineens voor bv. 90% van de posten wil doen gelden. Voor

de voorbereiding daarvan zal, blijkens het bovenstaande, een lange termijn (gedacht moet worden aan 10 à 15 jaren) gesteld moeten worden. [Men mag de technische moeilijkheden, die zich bij de vaststelling van het gemeenschappelijk tarief voordoen, ook in verband met het GATT vooral niet onderschatten.]

Het is echter ook denkbaar, - en het verdient naar ons aanvankelijk oordeel de voorkeur - dat men op kortere termijn met minder dan 90% genoegen neemt, bv. een eerste termijn stelt voor 50%, een tweede voor de daaropvolgende 25%, een derde voor de dan volgende 15% en een vierde voor de rest. Hier zijn tal van modificaties denkbaar. In al deze gevallen moet echter duidelijk vastgesteld worden, dat de vrijmaking van de handel gelijkmatig gespreid moet zijn over de verschillende groepen van tariefposten, opdat eenzijdige vrijmaking van grondstoffen zonder vrijmaking van halffabrikaten en eindproducten in tenminste gelijke mate wordt vermeden. Een dergelijke gang van zaken die bij verhoging van het tarief ten opzichte van derde landen voor grondstoffen de import daarvan zou belasten zonder de afzet van de verwerkte producten te vergemakkelijken, zou op grondstoffenarme landen als Nederland onevenredig grote lasten leggen.

II. Ten aanzien van de gezamenlijke reglementering van het handelsverkeer t.a.v. derde landen.

Dit vraagstuk valt uiteen in de reglementering ten aanzien van quantiteiten en andere vormen van beperking dan invoerrechten. Op dit laatste facet zijn wij nog niet ingegaan; wij beperken ons hier dus tot de quantitatieve restricties, te handhaven t.o.v. derde landen.

Men zou zich van dit vraagstuk kunnen afmaken door te verwijzen naar het GATT en te stellen, dat noch de aan de tarief-gemeenschap deelnemende landen, noch de tariefgemeenschap als geheel zullen handelen in strijd met de verplichtingen, die de zes landen door toetreding tot de Algemene Overeenkomst inzake Tarieven en Handel op zich hebben genomen. Weliswaar zouden dan beperkingen op grond van betalingsoverwegingen (art.XII) op

grond van schaarste (art.XX), op grond van bepaalde marktregelende voorschriften (art.XI), op grond van defensieoverwegingen (art.XXI) en op grond van overmatige invoer die tot "serious injury" (art.XIX) leidt, mits non discriminatoir t.a.v. derde landen toegepast, zijn gerechtvaardigd, maar deze serie van beperkingen omvat niet alle, die voor de landen die aan de tariefgemeenschap deelnamen, noodzakelijk kunnen zijn. Naar onze mening zullen de deelnemende staten ieder voor zich en als gemeenschap tegenover derde landen in de praktijk de mogelijkheid willen behouden hun invoer met betrekking tot bepaalde producten te beperken

- a. op grond van het bestaan van prohibitieve invoerrechten in die landen, zodat slechts eenzijdig handelsverkeer mogelijk is;
- b. wegens het bestaan van zeer ongelijke concurrentie-voorwaarden (vgl. art.74 alinea 1 sub 2e EGKS-verdrag, maar ook in het geval van subsidiering, bijzondere grondstoffenpositie dan wel toepassing van dual pricing e.d.);
- c. om redenen van opvoedende bescherming, al dan niet in overeenstemming met art.XVIII GATT.

De hierboven aangegeven normen worden thans ook door Nederland toegepast, ofschoon dit à la barbe van het GATT geschiedt. Indien men in het kader van de tariefgemeenschap deze mogelijkheden zou willen behouden, zouden beperkingen, die de deelnemende landen zouden willen toepassen, aan deze, nader uit te werken, regels door de Europese Gemeenschapsorganen moeten worden getoetst.

Daarnaast heeft de Gemeenschap behoefte aan de mogelijkheid van kwantitatieve restricties, indien dit noodzakelijk is voor de uitvoering van een readaptatieplan in het kader van de verwerkelijking der tariefgemeenschap (vgl. par.5 van de beslissing van de Verdragsluitende Partijen van het GATT dd. 8 November 1952 inzake de EGKS, in aansluiting op par.26 lid 3 Overeenkomst bij EGKS-verdrag; de afsluiting van de Belgische kolenmarkt t.o.v. derde landen tijdens de overgangperiode van de K.S.G. wordt door geen enkele GATT-bepaling gedekt).

De consequenties van de toepassing van beperkingen door één of meer der deelnemende landen voor het onderlinge verkeer tussen hen en de andere leden van de tariefgemeenschap zullen nog nader onder het oog moeten worden gezien.

7 Mei 1953